

อาทิตย 24 มีนาคม

อาทิตยมหากรรม
ทำวัตรสัปดาห์ที่ 2
แท็บไลซาน

บทอ่านจากหนังสือประกาศกอิสยาห์ อสย 50:4-7

องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานให้ข้าพเจ้ามีลิ้น เหมือนลิ้นของศิษย์ที่พระองค์ทรงสอน เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้จักพูดจาให้กำลังใจแก่ผู้เหน็ดเหนื่อย ทุก ๆ เช้า พระองค์ทรงปลุกข้าพเจ้า ทรงปลุกหูข้าพเจ้าให้ฟังเหมือนศิษย์ที่พระองค์ทรงสอน องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเปิดหูให้ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ไม่ต่อต้าน ไม่หันหลังหนีไป ข้าพเจ้าหันหลังให้แก่ผู้บีบบังคับข้าพเจ้า และหันแก้มให้แก่ผู้ที่ตึงเคราข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ซ่อนหน้าแก่ผู้สบประมาทและถ่มน้ำลายรด

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงช่วยข้าพเจ้า ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงไม่ต้องละอาย ข้าพเจ้าทำหน้าที่ของข้าพเจ้าให้ดำเนินเหมือนหิน ข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าจะไม่อับอาย

เพลงสดุดี

สดด 22:7-8,16-17ก,18-19,22-23ก

ก) ผู้ใดเห็นข้าพเจ้าก็เยาะเย้ย เขายึดหยันและสั่นศีรษะ พลางพูดว่า
“เขาวางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็ให้พระองค์ทรงช่วยซิ
ถ้าพระองค์โปรดปราน ก็ให้พระองค์ทรงปลดปล่อยเขา”

บทอ่านจากจดหมายนักบุญเปาโลอัครสาวก ถึงชาวฟิลิปปี พป 2:6-11

แม้ว่าพระองค์ทรงมีธรรมชาติพระเจ้า พระองค์ก็ได้ทรงถือว่าศักดิ์ศรีเสมอพระเจ้า นั้น เป็นสมบัติที่จะต้องหวงแหน แต่ทรงสละพระองค์จนหมดสิ้น ทรงรับสภาพดุจทาส เป็นมนุษย์ดุจเรา ทรงแสดงพระองค์ในธรรมชาติมนุษย์ ทรงถ่อมพระองค์จนถึงกับทรงยอมรับแม้ความตาย เป็นความตายบนไม้กางเขน

เพราะเหตุนี้ พระเจ้าจึงทรงเทิดทูนพระองค์ขึ้นสูงส่ง และประทานพระนามให้แก่พระองค์ พระนามนี้ประเสริฐกว่านามอื่นใดทั้งสิ้น เพื่อทุกคนในสวรรค์และบนแผ่นดิน รวมทั้งใต้พื้นพิภพ จะย่อเข่าลงนมัสการพระนาม “เยซู” นี้ และเพื่อชนทุกภาษาจะได้ร้องประกาศว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อพระสิริรุ่งโรจน์แด่พระเจ้าพระบิดา

พระธรรมานของพระเยซูคริสต์เจ้าตามพระวรสารนักบุญลูกา ลก 23:1-49

ทุกคนในที่ประชุมลุกขึ้น นำพระองค์ไปมอบให้ปีลาต เขาเหล่านั้นตั้งข้อกล่าวหาพระองค์โดยพูดว่า “เราพบคนคนนี้ยุยงประชาชนของเรา ห้ามเสียภาษีแก่พระเจ้าจักรพรรดิ และอ้างว่าตนเป็นพระคริสต์ กษัตริย์” ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า ‘ท่านเป็นกษัตริย์ของชาวยิวหรือ’ พระองค์ตรัสตอบว่า ‘ท่านพูดเองนะ’ ปีลาตจึงพูดกับบรรดาหัวหน้าสมณะและประชาชนว่า ‘เราไม่พบความผิดข้อใดในคนคนนี้’ ...เมื่อทราบว่าคุณพระองค์ทรงอยู่ในอำนาจของกษัตริย์เฮโรด จึงส่งพระองค์ไปให้กษัตริย์เฮโรด ซึ่งในขณะนั้นประทับอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม

เมื่อกษัตริย์เฮโรดทอดพระเนตรเห็นพระเยซูเจ้า ก็ทรงยินดีมาก เพราะทรงได้ยิน

เรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับพระเยซูเจ้า มีพระประสงค์จะเห็นพระองค์มานานแล้ว และทรงหวังจะได้เห็นอัศจรรย์จากพระเยซูเจ้าบ้าง กษัตริย์เฮโรดตรัสถามพระเยซูเจ้าหลายเรื่อง แต่พระเยซูเจ้ามิได้ทรงตอบแต่ประการใด... ปีลาตต้องการปล่อยพระเยซูเจ้า จึงพูดกับประชาชนอีก แต่คนเหล่านั้นร้องตะโกนกลับมาว่า ‘เอาไปตรึงกางเขน เอาไปตรึงกางเขน’ ปีลาตพูดกับประชาชนเป็นครั้งที่สามว่า ‘เขาทำผิดอะไร เราไม่พบว่าเขาทำผิดอะไรที่ควรจะมีโทษถึงตาย ดังนั้น เราจะให้เขียนเขาและปล่อยไป’ แต่ประชาชนยังคงตะโกนเสียงดังต่อไป ขอให้เอาพระองค์ไปตรึงกางเขน และเสียงของประชาชนดังขึ้น ๆ

ปีลาตจึงตัดสินใจให้เป็นไปตามคำเรียกร้องของประชาชน ปล่อยคนที่ถูกจำคุกเพราะก่อการจลาจลและฆ่าคน และมอบพระเยซูเจ้าให้เขาจัดการตามความพอใจ ขณะที่บรรดาทหารนำพระองค์ออกไป พวกเขาเกณฑ์ชายคนหนึ่งชื่อซีโมนชาวไซรินซึ่งกำลังกลับจากชนบท วางไม้กางเขนบนบ่าของเขาให้แบกตามพระเยซูเจ้า... บรรดาทหารนำผู้ร้ายสองคนไปประหารพร้อมกับพระองค์ด้วย

เมื่อมาถึงสถานที่ที่เรียกว่าเนินหัวกระโหลก บรรดาทหารตรึงพระองค์ที่นั่นพร้อมกับผู้ร้ายสองคน คนหนึ่งอยู่ข้างขวาและอีกคนหนึ่งอยู่ข้างซ้าย พระเยซูเจ้าตรัสว่า ‘พระบิดาเจ้าข้า โปรดอภัยความผิดแก่เขาเถิด เพราะเขาไม่รู้ว่ากำลังทำอะไร’ ทหารนำเสื้อผ้าของพระองค์ไปจับสลากแบ่งกัน

ประชาชนยืนดูอยู่ที่นั่น ส่วนบรรดาผู้นำเยาะเย้ยพระองค์ว่า ‘เขาช่วยคนอื่นให้รอดพ้นได้ ก็ให้เขาช่วยตนเองซิ ถ้าเขาเป็นพระคริสต์ผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรร’ แม้แต่บรรดาทหารก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วย เขานำเหล้าองุ่นเปรี้ยวเข้ามาถวาย พลางกล่าวว่า ‘ถ้าท่านเป็นกษัตริย์ของชาวยิว ก็จงช่วยตนเองให้รอดพ้นซิ’ มีคำเขียนไว้เหนือพระองค์ว่า ‘ผู้นี้คือกษัตริย์ของชาวยิว’

ผู้ร้ายคนหนึ่งที่ถูกตรึงบนไม้กางเขน พูดดูหมิ่นพระองค์ว่า ‘แกเป็นพระคริสต์ไม่ใช่หรือ จงช่วยตนเองและช่วยเราให้รอดพ้นด้วยซิ’ แต่อีกคนหนึ่งดูเขาแล้วว่า ‘แกไม่เกรงกลัวพระเจ้าหรือที่มารับโทษเดียวกันสำหรับพวกเราที่ยุติธรรมแล้ว เพราะเรารับโทษสมกับการกระทำของเรา แต่ท่านผู้นี้มิได้ทำผิดเลย’ แล้วเขาพูดว่า ‘ข้าแต่พระเยซู โปรดระลึกถึงข้าพเจ้าด้วย เมื่อพระองค์จะเสด็จสู่พระอาณาจักรของพระองค์’ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า ‘เราบอกความจริงกับท่านว่า วันนี้ ท่านจะอยู่กับเราในสวรรค์’

ขณะนั้น เป็นเวลาประมาณเที่ยงวัน ทิวแผ่นดินมืดไปจนถึงเวลาบ่ายสามโมงเพราะดวงอาทิตย์มืดลง ม่านในพระวิหารฉีกขาดตรงกลาง พระเยซูเจ้าทรงร้องเสียงดังว่า ‘พระบิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้ามอบจิตของข้าพเจ้าไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์’ เมื่อตรัสดังนี้แล้ว ก็สิ้นพระชนม์...

พระเยซูเจ้าทรงสิ้นพระชนม์ในสภาพที่ไม่เหลืออะไรเลย หมดสิ้นซึ่งเกียรติ ศักดิ์ศรี และความสามารภ ไร้ซึ่งคุณค่าจนเทียบกับโจรคนหนึ่งยังไม่ได้ (ประชาชนเลือกโจรบาร์อับบัส และเมินพระเยซูเจ้า) ณ เชิงกางเขน แม้เสื้อผ้าของพระองค์ก็ยังรักษาไว้ไม่ได้ พระองค์ไม่เหลืออะไรจริง ๆ แต่ ณ จุดนั้น คือจุดสูงสุดของความมั่นคงในความเชื่อและไว้วางใจในพระเจ้า “ข้าพเจ้ามอบจิตของข้าพเจ้าไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” ...แล้วเราละ เราเชื่อและไว้วางใจพระ ณ จุดไหน ไข่ไข่ไข่ด้วยจุดแห่งชีวิตที่ไม่เหลืออะไรเลยได้หรือไม่

